

1 ročník 2
1991

SERAFÍNSKÁ CESTA

Jdi tuláku
a zapomeň na sebe.

Vyjdí do mrazu
do deště
do horka
protože MOŽNÁ
- někdo tě potřebuje.

Jdi a cestou do popelnic vyházej
všechny ty nepotřebné krámy,
které v sobě nosíš.

Jdi kam musíš
protože MOŽNÁ
- někdo tě potřebuje.

Zahod' SVÁ přání
rozbij SVÉ pyšné JÁ
A vymeť všechno
co by ublížilo.

Zůstaň čistý
aby se neporanil ten,
koho povedeš
do zázračné komnaty
dosud nesplněných přání.
Do komnaty,
kde se všechno změnil.

Jdi bráško
a zapomeň na sebe,
protože MOŽNÁ
- někdo tě potřebuje
a MOŽNÁ také NE.

Pedro

Děkujeme za všechny dopisy, za všechna
dobrá a povzbuzující slova a za vánoční a
novoroční přání, která jste nám zaslali a
přejeme našim čtenářům, všem našim
bratřím i sestrám v Čechách, na Moravě i
na Slovensku do nového roku dostatek
víry, naděje a lásky, která všechno vydrží,
s františkánskou radostí.

Redakce a vydavatelství

Spiritualita Paulínského řehole

Leslie H. Smyth

člen týmu formace provincie Sv. Josefa z Cupertino
California, USA

Ať každé stvoření,
které je na nebi i na zemi,
v moři i v podsvětí
vzdává chválu,
čest, slávu i dobrořečení
Jemu, který pro nás tolik trpěl,
který dal tolik dobrých věcí
a který bude tak činit v budoucnu.
Poněvadž on je naše síla a statečnost,
jedině on je dobrý,
on sám je nejvyšší,
on sám je všemohoucí, podivuhodný, přeslavný
a sám svatý, hodný chvály
a požehnaný po nekonečné věky věků.
Amen.

V této pasáži z Druhého listu všem věrným křesťanům, 61-62, František zkompletoval definici těch, kteří činí pokání a začíná nám připomínat, kajícným bratřím a sestrám, "jak je to slavné, jak svaté a velké mít Otce v nebesích..., jak svaté a milování hodné, potěšující, sladké... a žádoucí nade všechno mít takového Bratra a Syna". Ale jeho poseství už nelze vyjádřit prózou a tak tryská poetickou modlitbou, která nám dává nahlédnout do našeho dědictví a nabízí nám představu našeho povolání.

Možná, že jste si povšimli při četbě několika málo Františkových textů, že každou chvíli vyjadřuje něco odlišného. Je to různé, protože to je vyjádření prožívané zkušenosti, která nachází okamžitý výraz spíše než aby to bylo reflexí minulé zkušenosti, ať osobní nebo jiné. Tak je to v pasáži citované úvodem. Nechme naše srdce naslouchat Františkovi v nepotvrzené Řeholi bratří (17, 17-18):

A všechno dobré připisujme Bohu,
nejvyššímu a nejvznešenějšímu Pánu
a uznávejme, že to náleží jen jemu,
za všechno děkujme jemu,
od něhož všechno dobré pochází.

A on,
nejvyšší a nejvznešenější,
jediný pravý Bůh,
ať tím vládne;
jemu buď vzdávána chvála a on,
kterému všechno dobré patří
jako jeho vlastnictví,
který jediný je dobrý,
ať přijímá všechnu chválu a dobrořečení,
všechn dík a slávu.

Tato modlitba chvály a důkudání se snaží užít slova k tomu, aby dala tvar zkušenosti živého Boha, který je mimo formu. Tolik si František přeje, abychom to slyšeli a naslouchali tomu, že dále v nepotvrzené řeholi s námi prosí:
Ať tedy nám v tom nic nepřekáží,
nic nás od toho neodděluje,
nic nám nebrání;

všude, na každém místě,
v každou hodinu a v každou dobu,
denně a ustavičně
věříme v něho upřímně a pokorně,
uchovávejme ho v srdci
a milujme ho, ctěme jej a klaňme se mu, služme mu,
chvalme ho a dobrořečme mu,
slavme a vyvyšujeme
velebme a děkujeme jemu,
nejvyššímu a nejvznešenějšímu, věčnému Bohu,
Trojímu a Jedinému,
Otcí, Synu a Duchu svatému,
Stvořiteli všech věcí,
Vykupiteli všech, kteří v něho věří,
doufají
a milují ho.

Který je
bez počátku a konce,
neproměnný, neviditelný,
nevyhovitelný, nevýslovný,
nepojatelný, nepostižitelný,
požehnaný, chvalitebný,
slavný a vyvýšený, vznešený,
veliký, milý, laskavý,
příjemný a nade vše vytoužený na věky věků.
Amen.

O co se jedná? Proč je to tak nezbytné, abychom slyšeli - a rozuměli? Co má tato krásná poezie společného s našimi životy jako františkánských mužů a žen? Jak to přeložit z r.1221, kdy to František napsal, do r.1988, deset let po Paulínské řeholi? Jak se

hodí tato Františkova zkušenost k nové řeholi? Je taková zkušenost pro nás možná?

Dynamismus citované pasáže vyplývá z Františkova vlastního setkání s Bohem. Jeho slova nám umožňují pochopit, jak daleko za ně šla jeho vlastní zkušenost. Jak říká sv. Pavel: "Oko nevidělo a ucho neslyšelo...". František se snaží vyjádřit hlubokou, živou, vítální znalost víry. Žil svou víru, neteologizoval o ní. Jeho volba výrazů odráží prožívanou zkušenost, když hovoří v termínech aktuální modlitby ("modlit se s čistým srdcem") a setkávání ("mít srdce obrácené k Bohu"). O tuto zkušenost Boha, o tento vztah k Osobě, o toto hnutí živé víry se opírá všechno, co František byl a dělal a je tím i pro nás dnes. Tvrdá řeč a může být pro nás tvrdé to slyšet. Mnohokrát jsme postavili bariéry ve snaze odklonit její moc jinam. A přece, takový radikalismus vyžadovaný od nás, přicházející od Františka a jeho prostřednictvím od Boha Otce, pronikl kdekoho. Jde daleko za důležité, i když poměrně vnějškové znaky "být františkánem", ve kterých hledáme útočiště. František žádá, abychom ho následovali do podstaty evangelia, kde potkáme Boha, který k nám promluvil v Kristu. Jak je snadné tomu uniknout. A přece, pokud nesestoupíme do těchto hlubin každý svou vlastní cestou, jak dovolíme tomuto Pánu, který nás s takovou láskou hledá, aby se nám sám zjevil? Jestliže tento základ radikální víry je v nás mrtvý, pak jsme zamotáni do vnějškových okras františkánského bytí, ale František nás nezná. Stáváme se "těmi, kteří nečiní pokání".

Protože jsme lidští a je pro nás snadné zůstat nad touto nejhlubší úrovní, která může být nepohodlná, a raději pohlížíme na to, co se řeší mnohem snadněji, ačkoliv si musíme být vědomi, že i to může být problémem. Zabýváme se tedy otázkami jako: jak zachovávat v našem životě chudobu nebo prostotu? Jak máme

být zainteresováni v pomoci chudým a utlačovaným? Je naše společenství přitažlivé pro nové členy? A přece upozorňuji, že pokud naše prostota, chudoba, sociální angažovanost a získávání členů neroste z tohoto vitálního a živého styku s Bohem ve víře, pomíjíme hluboký smysl našeho povolání.

Rovněž se snáze ujistíme, že my máme pravdu a ostatní chybují, jestliže sami sebe hodnotíme podle svého konkrétního chování. Při pohledu na historii našeho františkánského hnutí vidíme, že rozpory byly často soustředěny na zachování chudoby, ne na víru, lásku a modlitbu. I když zachovávání pravidel je velmi důležité, může být prázdné, pokud nevyrůstá z našeho osobního setkání s Bohem, k němuž František volá nás všechny, laiky, bratry i sestry.

Historie světského Třetího řádu procházela tímtož typem komplikací s dodržováním řeholních pravidel. Začalo to prvním dopisem všem věřícím. To se rozvinulo, jak rostl počet kajících bratří a sester, v r. 1221 do druhého dopisu. František sám napsal tyto dopisy ze své starosti a lásky k laickým mužům a ženám, kteří chtěli žít tímto novým způsobem jako jeho následovníci. Zangažovávají nás na úrovni zkušenosti víry, nebo konverze nebo totálního obrácení se k Bohu. Víru nelze nikdy považovat za něco samozřejmého, protože jak František mohl vidět na společnosti, která ho obklopovala, něco takového je hloupost. Věděl, že je možné, aby živá víra přestala existovat, jestliže by někdo považoval její existenci za samozřejmou.

Volání konat pokání.

Co tedy dělal? V obou dopisech je klíčová koncepce, která popisuje naše povolání jako světských františkánů: volání konat pokání. Může se zdát, že o tom zbytečně stále mluvím, ale já se

pamatují, kolik let uplynulo od mé vlastní profese, než jsem začal chápat, co to znamená. František vidí pokání jako aktivní, upřímné a kontinuální obrácení se k Bohu, které je také možno nazvat konverzí (srv. Řehole čl. 7). To v sobě zahrnuje pohyb, činnost, růst, odpověď, přiznání, kdo skutečně jsme před Bohem, přičemž přijímáme Boží lásku k nám jací jsme, bez omluv. Z toho nelze nic prominout. Když nás František žádá, abychom byli kající, žádá nás, abychom žili na této hluboké úrovni víry, která nás nutí k novému a dynamickému způsobu života v souladu s evangeliem. Teprve pak jsme "snoubenci, bratry a matkami našeho Pána Ježíše Krista".

Tyto dva dopisy všem věřícím nejsou řeholí v kanonickém smyslu. Daleko spíše se podobají první řeholi, kterou František napsal pro bratry, Regula non bullata nebo nepotvrzené řeholi z r.1221. František jí napsal jako rukověť pro laiky, kteří přijali tento nový způsob života již v r.1209. Ale první dopis byl příliš neformální a tak, jak se hnutí zvětšovalo, napsal František druhý dopis. V r.1221 kardinál Ugolino viděl nezbytnost standardizace a větší formalizace statutu pro toto vzrůstající laické hnutí, obdobně jako to viděl, přibližně v téže době, nezbytné pro bratry. Sestavil, možná s Františkovou pomocí, novou řeholi, která byla vyhlášena papežem Honoriem III. v r. 1221 a nazvána Memoriale propositi. V této kanonické formě byl Způsob života kajících převeden do předepsané formy a odveden od řeči, která je volala k hluboké a transformující zkušenosti Boha. Bylo to předepsáno z toho důvodu, že pro počátek bylo nutno stanovit bratřím a sestřím přesné detaily pro denní život: způsob oblečení, až k tomu, jaký druh kožešinového límce je dovozen; dovolená a zakázaná rekreace; posty, kdy a jak. Upravovala život modlitby tím, že např. požadovala zpověď a přijímání eucharistie nejméně třikrát

do roka: o vánocích, velikonocích a na Boží hod svatodušní. Řehole zdůrazňovala spravedlnost, milosrdenství, pokoj a univerzální bratrství. To bylo vyjádřeno prakticky: každý musel zaplatit své dluhy a daně dříve, než se směl připojit ke společenství. Od samého počátku poskytovali bratři a sestry ubytování poutníkům, ale zejména pečovali o lidi na okraji společnosti, chudé a malomocné. Uchazeč byl přijat pouze tehdy, jestliže dokázal, že může žít v harmonii s ostatními členy společenství. Jestliže vznikla neshoda po profesi, byly stanoveny právní postupy na řešení takového problému.

Tato řehole, *Memoriale propositi*, obsahovala dva prvky, které radikálně podsekávaly kořeny feudální společnosti, jak se ustavila počátkem XIII. stol. Bratři a sestry neměli "chodit ozbrojeni nebo pozvednout zbraň proti komukoli" a neměli skládat formální přísahy. Náhle byly feudální vztahy poddaného k šlechtici, nevolníka k pánovi rozbity růstem Třetího řádu (poprvé ho tak pojmenoval papež Řehoř IX. v r. 1230). Muži z Třetího řádu už nebyli více použitelní, aby bojovali v bitvách svých nadřízených. Můžeme si představit šok, který proběhl společností, když pocítila tento účinek. Toto právo oproštění bylo potvrzeno následujícími papeži, avšak síly opozice vzrůstaly.

(Pokračování příště.)

Paulinská řehole - po 10 letech.

Carl Schäfer OFM (1988)

V apoštolském listu Seraphicus Patriarca z 24. června 1978 napsal papež Pavel VI.: "Z plnosti naší apoštolské moci schvalujeme a potvrzujeme řeholi Sekulárního františkánského řádu,... zároveň pak tímto listem a naší apoštolskou autoritou rušíme dosavadní řeholi Třetího františkánského řádu, jak se nazýval. Rovněž stanovíme, aby tento list měl platnost a účinnost nyní i v budoucnu, aniž by mu smělo cokoliv odporovat."

Gratuluji Interobedienciální oblastní radě SFO-GIFRA v Calabrii k zorganizování této oslavy 10. výročí řehole SFO. Je zřejmé, že jste během uplynulých deseti let přijali novou řeholi s nadšením a že chcete plně realizovat svou františkánskou obnovu. V tomto důležitém úkolu obnovy vašeho františkánského života bych vám rád pomohl tím, že uvedu hlavní rozdíly mezi řeholí Třetího františkánského řádu z r. 1883 a řeholí Sekulárního františkánského řádu z r. 1978. Tímto způsobem uvidíme jasněji, co bylo zrušeno a co schváleno. Budeme také schopni určit, do jaké míry jste přijali za svou Paulinskou řeholi a nejste nadále Třetím františkánským řádem, ale Sekulárním františkánským řádem.

Struktury : od místních ...

Někteří říkají, že to podstatné je františkánský duch a že nemáme ztrácet čas se strukturami. Nicméně struktury vyjadřují jistého ducha. Buď překážejí pravému duchu nebo pomáhají, aby se sám vyjadřoval. Obnova našeho ducha nepochybně zahrnuje obnovu našich struktur.

Lvova řehole pojímá Třetí řád jenom jako místní společenství (I., 3).

Třetí františkánský řád Lva XIII. byl nezávislý řád, protože jeho řehole byla dána všem místním společenstvím bez ohledu na to, ke kterému řádu byli bratři napojeni. Nicméně téměř všude místní společenství byla, pokud vůbec, jen v malém vzájemném vztahu, a to i když byla řízena tímtež řádem bratří. Jen zřídka měla vztah k jiným místním společenstvím, řízeným odlišným řádem bratří a ani to od nich nebylo očekáváno. De facto bratří si spíše činili nároky na "svá" společenství a hovořili o "kapucínském Třetím řádu", atd. V praxi byl Třetí františkánský řád veden ve čtyřech oddělených větvích, které odpovídaly třem větvím Prvního řádu a TOR. V zemích, kde se vyvinuly terciářské

struktury nad místní úroveň, byly provinciální struktury založeny na provinciích bratří, kteří řídili místní společenství uvnitř svých provincií. Lvova řehole neuzákonila provinciální struktury pro Třetí řád.

Bratři vystupovali ve staré řeholi jako custodi (provinciálové), guardiáni a visitátoři (III., 2-3). Visitátor měl nejméně jednou za rok zjišťovat, jestli je řehole správně zachovávána. Visitátoři měli být vybíráni z Prvního řádu nebo Třetího řádu řeholního a byli na požadavek jmenováni provinciálem nebo místním nadřízeným. Laici nemohli zastávat úřad visitátora (III., 3).

... k mezinárodním.

Paulinská řehole vidí Sekulární františkánský řád jako "sdružení všech bratrstev, rozptýlených po celém katolickém světě" (čl.2) a "je rozdělen v bratrstva různého stupně : místní, krajové, národní a mezinárodní ... Bratrstva různého stupně se mezi sebou radí a spojují ..." (čl.20).

Sekulární františkánský řád Pavla VI. je striktně nezávislý řád s vlastními strukturami, neodvislý od struktur bratří. Nová řehole nepředpokládá pro SFO obedienciální provinční strukturu, ale spíše oblastní bratrstvo, které je nezbytně meziobedienciální, tvořené všemi místními bratrstvy v oblasti, bez ohledu na to, kdo jim asistuje. Toto uspořádání vyžaduje úzkou kooperaci mezi různými řády a provinciemi bratří, kteří asistují místním bratrstvům v oblasti.

Bratři figurují v Paulinské řeholi jako představení čtyř řeholních františkánských řádů a také jako pastorační visitátoři a duchovní asistenti. Řehole počítá s duchovní asistencí bratrstev na různých úrovních "vhodnými a dobře připravenými řeholníky", kteří jsou vyžadováni od "představených čtyř řeholních františkánských rodin" (čl.26). Sekulární ministr žádá kompetentní řeholní představené také o pastorační visitaci a ministra vyššího bratrstva o bratrskou visitaci (čl.26). V tomto případě bratrský visitátor je laik.

Vedoucí: od řeholníků...

V řeholi Lva XIII. vystupují bratři - kněží jako vedoucí Třetího františkánského řádu, ačkoliv funkce mají být udělovány na shromáždění Sekulárních bratří /III., 1/ a měsíční setkání má svolávat sekulární ministr /II., 1/. Konfesor má posoudit, zda vdaná žena může být přijata bez souhlasu jejího manžela /I., 2/. Bratr visitátor byl pověřen dohledem na řád a svoláváním všech funk-

cionářů a členů na setkání /III., 2/. On a řádný představený bratři měli plnou moc dát členu dispens od dodržování některého ustanovení řehole /III., 6/.

Dřívější řehole se nezmiňovala o duchovním vedoucím a uváděla pouze, že členové mají "řádně vykonat profes" !I., 4/. Nicméně v době platnosti této řehole byl duchovním vedoucím místního bratrstva bratr - kněz, který často byl předseda shromáždění, a to i když bratrstvo mělo sekulárního ministra /II., 11/. Často byl také pokladníkem a sekretářem, ačkoliv se předpokládalo, že tyto činnosti budou vykonávat sekulární funkcionáři /III., 1/. Duchovní vedoucí přijímal nové členy, kteří skládali svou profes do jeho rukou v souladu s rituálem té doby.

... k laikům.

V řeholi Pavla VI. je "oživujícím a vedoucím duchem rada v různých skupinách a ministr (nebo představený), kteří jsou voleni profesními členy ..." /čl. 21/. "Rada místního bratrstva rozhoduje o přijetí nových bratří a sester" /čl. 23/. Členové, kteří mají nějaké potíže, "mají projednat své problémy s radou v bratrském dialogu". Odchod nebo konečné propuštění z řádu "provádí rada bratrstva" /čl.23/. Rada má organizovat pravidelná a častá setkání "bratrstva" /čl. 24/. Ministr bratrstva na každé úrovni má se souhlasem rady žádat o pravidelnou pastorační visitaci a o bratrskou visitaci /čl. 26/.

Nová řehole nezná pojem duchovního vedoucího. Zdůrazňuje spoluodpovědnost sekulárů a řeholníků za vedení bratrstev na všech úrovních tak, že rady "mají žádat o vhodné a dobře připravené řeholníky pro duchovní asistenci" /čl. 26/. Podle této řehole a v souladu s rituálem z r. 1984 přijímá nové členy ministr místního bratrstva, kteří skládají profes do jeho rukou. Profes složená jiným způsobem je neplatná.

Členové: od zbožných ...

Ve staré řeholi byl ideální františkánský terciář poslušný a zbožný. Loajální podřízenost Římské církvi a Apoštolskému stolci byla mezi podmínkami pro přijetí /I., 1/. Ve své profesi slibovali poslouchat církev /I., 4/. Měli "pokorně přijmout výtky" visitátora "a neodmítat učinit pokání" /III., 2/. Neposlušní členové, pokud se nepodřídili, byli vyloučeni z řádu /III., 4/.

Polovina řehole byla věnována předepsání Terciářského způsobu života ve zbožných výrazech Před reformami II. vatikánského koncilu byla povolena

veřejná a aktivní účast na liturgii téměř výhradně kněžím. V tomto kontextu byly posty a abstinence /II., 4/, měsíční přijímání svátostí /I., 5/, denní modlitba hodin /II., 6/, denní účast na mši /II., 11/ a na pohřbech zesnulých členů /II., 14/ hlavním soukromým uplatněním zbožnosti se strany laiků.

Zmínky o apoštolské angažovanosti byly nepatrné: v životě své rodiny měli ostatní vést dobrým příkladem a podporovat dobrou práci /II., 8/; měli pomáhat chudším členům /II., 12/ a navštěvovat nemocné členy /II., 13/. Řehole nerozšiřovala jejich apoštolský dosah za hranice vlastní rodiny a bratrstva.

... k apoštolským.

V nové řeholi není ideální světský františkán méně poslušný a zbožný, ale požaduje se od něj, aby projevoval více iniciativy ve své poslušnosti a aby svůj zbožný život zakládal na Písmu a na aktivním podílení se na liturgii.

Vztah Světských františkánů k bratřím není vztahem poslušnosti podřízeného, ale "vzájemného životodárného spojení" /čl. 1/. Ve vztahu ke kněžím mají "žít v plném společenství s papežem, biskupy a kněžimi a podporovat s důvěrou otevřený, účinný a tvořivý apoštolský dialog" /čl. 6/. Spojují se se Spasitelem tím, že se "sjednocují se spasitelnou poslušností Ježíšovou, který vložil svou vůli do Otcových rukou..." /čl. 10/.

Duší jejich zbožného života je evangelní spiritualita. "Zavazují se profesí, že budou žít evangelium..." /čl. 2/. Jejich řehole a život je tento: zachovávat evangelium.... "Věnují se zejména pečlivému čtení evangelia..." /čl. 4/. Mají "hledat setkání s živou a působící Kristovou osobností ve svých bratřích a sestrách, v Písmu svatém, v církvi a v liturgických úkonech" /čl. 5/.

Jsou "spolupohřbeni a spoluvzkříšeni s Kristem ve křtu; jsou spojeni ještě hlouběji s církví profesí" /čl.6/. Mají se zúčastňovat na svátostném životě církve svátostí smíření /čl. 7/, svátostí manželství pro ženaté (vdané) členy /čl. 17/ a především eucharistií /čl. 8/. Nemají pouze recitovat hodinky, ale mají se "spojovat v některé liturgické modlitbě... a tak obnovovat tajemství Kristova života" /čl. 8/.

Nová řehole přivádí k uplatnění nezbytné důsledky tvořivé poslušnosti a evangelní spirituality. Věnuje se šest článků dosahu apoštolátu ve světě, nad rámec bratrstva.

Apoštolská činnost je uváděna v biblických termínech jako budování "bratrštějšího a evangelního světa, aby Boží království mohlo být uskutečňováno účinněji... v křesťanském duchu služby" /čl. 14/. Sekulární františkáni mají propagovat mír a radost /čl. 19/ a spravedlnost "zvláště v oblasti veřejného života" /čl.15/. Jejich práce je "apoštolátem účasti na stvoření, vykoupení a službě lidskému společenství" /čl. 16/. Jejich rodina je polem apoštolátu pro pěstování "pokoje, věrnosti a úcty k životu" /čl. 17/. Speciálním polem apoštolátu Sekulárních františkánů je ekologie /čl. 18/, kde mají odmítat zneužívání stvoření a místo toho ustavovat všeobecné příbuzenství.

Řeč: od náboženské...

Indikátorem našeho způsobu myšlení, všeho, v co nejhluběji věříme a hodnot, které jsou pro nás nejdražší, je jistě jazyk, který používáme.

Lvova řehole byla adresována "Františkánskému třetímu řádu" /I.,1/, jehož členy označovala jako "Terciáře", kteří strávili rok v "noviciátu" a byli připuštěni k "profesi" /I., 4/. "Recitovali" denně hodinky /II., 6/.

V této řeholi byly názvy převzaty přímo z řeholního života k označení noviců a postulantů, novicmistřů a novicmistryň stejně jako terciářských provincií s ministry provinciály.

Praxe sledovala jazyk. Terciáři přijímali při své profesi řeholní jména a pokračovali nošením řeholních hábitů i když Lvova řehole nahradila hábit malým škapulířem a provazem /I., 3/. Vzájemně se nazývali ve světském životě bratry a sestrami. Muži a ženy byli odděleni do různých bratrstev nebo během setkání v kostele na opačné strany.

... ke světskému.

Paulinská řehole je adresována "Sekulárnímu františkánskému řádu" /čl. 2/, jehož členy označuje jako "Sekulární františkány" /čl. 4/, kteří prožívají "dobu zasvěcování do ducha řádu" a "dobu přetváření nejméně jeden rok", před složením "profese" /čl. 23/. "Spojuj se v liturgické modlitbě" /čl. 8/. Řehole hovoří o "duchovní asistenci", poskytované řeholníky /čl. 26/.

V této řeholi jsou termíny z řeholního života přeloženy do termínů přiměřených sekulárním lidem. Kandidáti jsou přetváření funkcionáři, kteří jsou pověřeni formací ("formátoři"). SFO má oblastní bratrstva, řízená oblastními ministry a jejich radami. Praxe sleduje jazyk. Členové si ponechávají svá

křesťní jména a vzájemně se oslovují, jako by oslovovali jiné laiky. Nosí "zvláštní františkánské znamení" /čl. 23/; jako je např. odznak na svých normálních šatech. Manžel a manželka mohou patřit do téhož bratrstva a je normální, aby seděli při setkání vedle sebe.

Který model uznáváte?

Je jasné, že model laického františkánského života stanovený řeholí Lva XIII. se velmi liší od modelu uvedeného v řeholi Pavla VI. "Poslušnost" /I., 1/, "zbožnost" /II., 8/ jsou klíčovými ideály zrušené řehole. V nové řeholi nejsou tyto ideály vypuštěny, ale jsou renovovány. V platné řeholi jsou klíčovými ideály "dialog" a "apoštolská účinnost a tvořivost" /1.6/. Možná, že jsme porovnali obě řehole dostatečně, abychom byli schopni během naší diskuse položit a odpovědět některé důležité otázky. Pro začátek bych rád navrhl dvě otázky. Řídí se vaše bratrstvo modelem Třetího řádu nebo modelem Sekulárního františkánského řádu? Je vaše oblastní bratrstvo činné v obedienciální linii nebo koordinuje všechna místní bratrstva interobedienciálně?

Obnova organizací.

Citáty z knihy Johna W. Gardnera "Self - Renewal" (Samoobnova) W.W. Norton, New York, 1981

"Obnova není pouze inovace a změna. Je to také proces, kterým jsou výsledky změny uváděny do souladu s našimi cíli." /str. 6/. "...některé organizace mohou být renovovány vytvořením nového vedení a novými idejemi. Jiné potřebují mnohem masivnější infusi nové krve anebo dalekosáhlé organizační změny. Ještě jiné mohou být renovovány pouze, když jsou atomizovány a pak znovu složeny dohromady. A některé nelze obnovit vůbec." /str. 76/

"Jeden z důvodů, proč člověk může jen zřídka jasně uvažovat o obnově společnosti nebo instituce, do níž patří je, že ho nikdy nenapadne, že by mohl být částí problému, že by mohl být částí toho, co vyžaduje obnovu." /str. 130/

"... v každém momentu rychlé změny bude část populace oprávněně pesimistická, protože je v souladu spíše s aspekty svého světa, který umírá než toho, který se rodí. V určitém smyslu je částí toho, co musí být obnoveno a může jí být prominuto, že k obnově cítí odpor" /str. 138/.

TEBE, MATKO BOŽÍ CHVÁLÍME

(Aby sv. Bonaventura rozmnožil naši lásku k nejbl. P. Marii, složil na způsob chvalozpěvu sv. Ambrože chvalozpěv na P. Marii.)

Tebe, Matko Boží, chválíme - Tebe, Panno Maria velebíme.

Tebe jako Dceru věčného Otce - celá země uctívá,

Tobě věrně slouží všichni andělé a archandělé - Tobě Trůnové a Panstva.

Tebe poslouchají všechny Mocnosti a Síly - Tebe všechna Knížetstva.

Ve Tvé službě jásají všechny Kůry - Cherubíni a Serafíni plesají.

Tobě všechny zástupy Andělů - bez ustání provolávají:

Svatá - svatá - svatá jsi - Maria, Bohorodičko, Matko a Panno!

Plná jsou nebesa i země - vznešenou slávou Plodu Tvého života!

Tebe oslavuje skvělý sbor apoštolů - jako Matku Stvořitele.

Tebe oslavují bělostné šiky mučedníků - jako Rodičku Kristovu.

Tebe nazývá slavný zástup vyznavačů - Chrámem Nejsvětější Trojice.

Tebe velebí krásné zástupy svatých panen - jako vzor panenství a pokory.

Tebe vzývá a oslavuje - Církev po širém světě:

Jako Matku - Božského Majestátu,

Jako úctyhodnou, pravou Rodičku nebeského Krále, - jako Svatou, Láskyplnou a Vlídou.

Ty jsi Velitelka andělů - Ty jsi Brána nebeská!

Ty jsi Žebřík - do království nebeského a do věčného života!

Ty jsi Svatební Komnatou Boha - Ty jsi Archa milosrdenství a milosti.

Ty jsi Chrám a Svatostánek Ducha Svatého - Ty jsi ušlechtilým Trůnem celé nejsvětější Trojice.

Ty jsi Prostřednicí mezi Bohem a lidmi - Přítelkyně umírajících, Rozdavatelka nebeského světla.

Ty jsi Předvoj bojovníků - Přímlyvkyně chudých, slitovné Útočiště bříšníků.

Ty jsi Rozdavatelka milostí - Vítězkyně nad zlými duchy a pyšnými a jejich Postrach.

Ty jsi Paní světa, Královna nebe - po Bohu naše jediná naděje.

Ty jsi Spása těch, kdo Tě vzývají - Přístav trosečníků, Útěcha nešťastných, Záchrana hynoucích.

Ty jsi Matka všech blažených - po Bohu Plnost jejich radostí, Potěšení všech obyvatel nebe.

Ty jsi Vůdkyně spravedlivých - Osvětitelka bloudících.

Ty jsi Zaslíbení patriarchů, Pravda proroků - Chvála a Učitelka apoštolů, Učitelka evangelistů.

Ty jsi Síla mučedníků, Vzor vyznavačů - Čest a Radost panen.

Abys zachránila nás, vyloučené z nebeského království - přijalas do svého lůna Božího Syna.

Skrze Tebe byl potřen starý nepřítel - a věřícím otevřeno království nebeské.

Ty sedíš se svým Synem - po pravici Otcově.

Jej pros za nás, Panno Maria - Toho, který jednou přijde soudit nás.

Proto Tě prosíme, pomoz svým služebníkům - kteří byli vykoupeni předrahou Krví Tvého Syna!

Vypros nám, dobrotivá Panno, - abychom byli obdařeni věčnou slávou.

Zachraň svůj lid, Královno, - ať se staneme účastnými dědictví Tvého Syna!

Kraluj nám - a ochraňuj na věky!

Každého dne, Dobrotivá, - pozdravujeme Tebe.

A toužíme - srdcem i ústy věčně Tě chválit!

Rač nás, Maria, láskyplná Panno, - chránit před hříchem nyní a ustavičně.

Smiluj se nad námi, Dobrotivá, - smiluj se nad námi!

Budiž s námi Tvé velké milosrdenství, - vždyť v Tebe, Panno Maria, důvěřujeme!

V Tebe, Maria, dobrotivá Panno, doufáme - chraň nás na věky!

Tobě, Matko Boží, patří chvála, Tobě náleží vládnout - Tobě přísluší síla i sláva po všechny věky. Amen.

DEN DUCHOVNÍ OBNOVY.

(P. Jiří Mazanec OFM)

Služba víře

Co to je víra? Je to:

1/ Síla, která přemáhá svět /1 Jan 5,4/

2/ Síla - dar od Boha (Milost, vloha)

3/ Síla, která musí být opatrována a pěstována (Úloha!)

Víru totiž, tento Boží dar, možno i ztratit. Staré přísloví říká: Přišel jsi o peníze, přišel jsi o něco. Přišel jsi o čest, přišel jsi o mnoho. Přišel jsi o víru, přišel jsi o všechno. Kristus říká: "Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen. Kdo však neuvěří, bude zavržen." /Marek 16,16/.

1. Víra je síla

Kdo jde s otevřenýma očima a uvážlivě přírodou, dochází k přesvědčení: Malé kořeny mohou v sobě skrývat úžasnou sílu. Dovedou prostoupit mocne zdi a zbořit je. Dovedou se prodrat i skrz silnou vrstvu asfaltu. Podobně je tomu s hořčičným semínkem naší víry /Mt 17,20/.

Malé semínko víry, které v nás vzklíčilo, nedá nám klidu. Pod vším tím kamenitým podkladem našeho života roste a mohutní jeho síla. Ta něžná rostlinka "víra" ráda by prorazila těžké asfaltové vrstvy, kterým říkáme lhostejnost, zklamání, zatrpkllost, vrstvy, které na nás těžce spočívají a berou dech našemu životu. Ráda by vyrostla a stala se velkým "hořčičným stromem" a posílila naši důvěru, naplnila nás zdravou a pevnou rozvahou. Malé hořčičné semínko není samo. Je v něm a vedle něho Boží síla. Má příslibení, že naše slabá a možná malomyslná a napadaná víra dosáhne věnce vítězství.

I když nejste Pavlem, kterého shodila Boží moc s koně a potom ho učinila svým nástrojem a pudila až do končin země, i když nejste Augustinem, který protrpěl všechny propasti své duše a probrodil se bahnem lehkomyšlného života, až v něm zvítězila Boží láska, je i vám dáno semínko víry, které v sobě skrývá příslib: I kdyby tvá víra byla velká jen jako hořčičné semínko..., mohla by hory přenášet. /Mt 17,20/

Ježíš nežádá od svých bázlivých a bezradných učedníků energii víry jako ocel (jakou měl Pavel), nežádá stravující žár lásky, jaký dal sv. Augustinu.

Nevolá také k heroickému výkonu ctností, jak je dáno jen málokomu. Odkazuje své učedníky (a to jsme my) na víru, na jejich slabou víru, na hořčičné semínko, které je v nich a klíčí a roste. Ježíš by chtěl říci: Jen žádnou malomyslnost! V tichu ve věřící důvěře spočívá vaše síla. Můj Otec na vás dokončí, co sám začal. Boží síla ve vás působí, i když je vaše víra jen tak velká jako hořčičné semínko. Pavel píše: Co je před světem slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné /1.Kor 1, 27/. To tedy jsou zákony růstu v Božím království: To nejmenší, hořčičné semínko, ještě viditelné a rukama sotva uchopitelné, není Bohu tak malinkým, aby z něho neudělal velké. Slabá víra učedníků, která neobstála při bouři na moři: "Pane, zachraň nás, hyneme." /Mt 8, 25/, a která nedovedla se svým Pánem probdít jednu noc: "Nemohli jste se mnou bdít alespoň hodinu?" /Mt 26,40/, tato víra bude vyvracet stromy z kořene, bude pronikat asfaltem a bořit zdi. Vystrašený sbor učedníků, kteří se rozprchli ještě před smrtelnou hodinkou na Golgotě, shromáždil se znovu a každý nachezval v setkání se Zmrtvýchvstalým sílu, dosvědčovat i v nouzi a nebezpečí víru v Ježíše: "Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli." /Skut 4,20/. Jejich slabá víra, velká jen tak jako hořčičné semínko, to dokázala silou Ducha svatého.

Pšeničné zrna padla do půdy a zemřelo a přineslo bohatou úrodu /srv. Jan 12,24/. Na víře učedníků rozněcovala se víra církve. Po 2 tisíce let dosvědčují generace lidí životem a smrtí svou víru ve zmrtvýchvstalého Krista, počínaje Štěpánem až po Maxmiliána Kolbe a mučedníky ugandské, kteří se raději nechali upálit, než by se vzdali své víry v Krista. Po 2000 let nese církev Kristova, dále žijící Kristus, jí svěřenou víru, drahocenný poklad své naděje dějinami, aby ho složila dnes na naše ramena.

Říkám vědomě "na naše ramena!" a ne "do našich rukou", neboť nezáleží to na naší ruce, jak a zda chceme svou víru vyznávat. Jsme spíše povoláni, ba je nám kladeno za povinnost, víru církve ode dnů apoštolů nést dál nebo nechat jí zářit v naší slabé a popírané víře. Máme vydávat svědectví o víře, která se prokázala v dlouhých dějinách, ba i v selhání církve a v hříchu lidí, svou životní silou (jako pšenice mezi plevem). Smíme hlásat víru navzdory všem ismům, tu víru, která je prodehnuta hlasem naděje i v rozhodující hodině našeho života, kdy selhávají všechna lidská slova a lidské myšlenky. Naše víra je síla přemáhající svět.

2. Víra je milost - dar.

Víra je drahocenný statek, to nejdrahocennější co máme. Bez naší zásluhy je nám víra dána při křtu jako božská ctnost, t.j. schopnost a síla, přicházející od Boha. Nesmíme ji lehkovázně vsázet do hry, ba vůbec se nevzdávat jejího bohatého obsahu. Příklad mnohých věřících v církvi měl by se nám jevit jako milost stále nás provázející. Vždyť věrnost celé církve vůči jejímu počátku může být pro mnohé ne jen oporou v životě a smrti, nýbrž pomocí v tom, aby unesli tíživé břemeno. Nezřídka se může stát tíživé břemeno "drahocenným" podle slova: Co nic nestojí, za nic nestojí. Proto o svou drahocennou víru bojujme, nechme ji růst s důvěrou v Kristův příslib: "I kdyby vaše víra byla tak malá jako hořčičné semínko...". Neboť každý, kdo věří, že Ježíš Kristus pochází od Boha ... a kdo jiný vítězí nad světem, než ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží /1 Jan 5,5/. Víra je tedy velkým darem.

3. Víra musí být opatrována a pěstována.

Když rostlina není zalévána, zajde. Když dostatečně nejíme a nepijeme, zhroutneme se. Tak i víra musí být živena, pěstována a opatrována.

Je to fascinující dobrodružství, bojovat o víru církve, vnikati do ní, dokud se nám neotevře v ní skryté bohatství. Kolikrát nechápaná věroučná věta, která často vznikla po staletém uvažování a snaze a bádání, začne nově zářit jako nečekaně nalezený poklad "skrytý v poli". Kdo už jednou v klidu promyslel myšlenkové pochody, které vedly k článkům víry o Ježíši Kristu, Božím Synu, nebo o Eucharistii, nebo o neposkvrněné Panně Marii a nanebevzetí? Dogmata nevznikla přece přes noc, budeme se muset opět učit blížít se v úctě k tomu, co okamžitě ještě nechápeme. Tím naše víra poroste, malé hořčičné semínko v nás bude dozrávat, až se budeme dotýkat všemi články, způsoby a dogmaty (jako rostlinka prorůstající asphalt) Božího tajemství, které nám na konci pozemského života zazáří tak, jak skutečně jest. "Nyní vidíme v zrcadle a v hádankách, potom však budeme vidět tvář v tvář /1 Kor 13,12/.

Už dnes je to něco velikého, když v údivu stojíme před Bohem a jeho tajemstvími a s vírou říkáme spolu se sv. Pavlem: "Ó propasti bohatství, moudrosti a vědění Božího! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystihlé jeho cesty! Neboť kdo poznal myšlení Páně?... Jemu budiž sláva na věky." /Řím 11, 33-36/.

Nevěra je buď nezaviněný nedostatek milosti víry, nebo vědomě zaviněné uzavírání se Bohu a jeho poselství.

Nedostatek milosti víry je tam, kde člověk nedostává, poněvadž není pokřtěn, ani schopnost k víře. Při křtu totiž je mezi jiným vlita i Božská ctnost víry, schopnost moci věřit. Když rodiče odmítají křest a tím brání dítěti, aby dostalo tuto schopnost věřit, tak je to pro to dítě nezaviněný "osud" nebo "smůla", jako u od narození slepého, který nemůže vidět. Avšak takový člověk má vždy šanci zachránit se, když v sobě nosí touhu jako onen slepý: Kéž bych mohl vidět /Mk 10,51/ a možná si myslí a říká: Kéž bych mohl tak věřit, pomoz mé nevěře /Mk 9,23/. Takové lidi, u nichž nedošlo k vlití schopnosti věřit, nebo tomu bylo zabráněno, nazýváme právem "ubozí" pohané, nebo novopohané. Jsou nezaviněně nevěřícími.

Jinak je tomu u těch nevěřících, kteří se vědomě Bohu uzavírají a vědomě Boha a jeho poselství odmítají. Sami se odsuzují tím, že se arogantně od Boha a jeho světa distancují. O takových říká Kristus: "Kdo nevěří, už je odsouzen." /Jan 3,18/ "Kdo nevěří, bude zavržen." /Mk 16,16/. Existuje skutečně hodně takových arogantních lidí? Jedině Bůh to ví. Člověk je však vždy v nebezpečí, že jeho víra vyprchá lhostejností a lehkomyšlností vystoupí pak na scénu těžkosti víry, které vedou k nevěře. Proto je to tak důležité, stále se modlit o schopnost víry, aby nám víra zůstala. Je zapotřebí lidských pomocníků, kteří modlitbou a dobrým promlouváním k člověku a zvláště příkladným životem z víry stavějí mosty k víře svým ve víře slabým a ohroženým bližním. Vždy znova čteme ve Skutcích apoštolů: Mnozí uvěřili a nechali se pokřtít pro hlásání a příklad apoštolů a ostatních křesťanů. Věřit znamená: otvírat se Bohu a brát jeho slovo vážně, jak to činila Maria.

"Spolupohřbení a vzkříšení s Kristem ve křtu, který je činí živými údy církve, se kterou je ještě důvěrněji spojuje jejich profes, mají se stát svědky a nástroji jeho poslání mezi lidmi tím, že budou hlásat Krista životem i slovy. Sv. Františkem inspirování a spolu s ním povolání k obnově církve ať důsledně usilují o život v plném společenství s papežem, biskupy a kněžími a s důvěrou ať podporují otevřený a apoštolsky účinný dialog." /N.řeh. 8/

RODINA

Analýza rodinného života v dnešní době byla provedena již mnohokrát. Výsledek je stále týž: rodina je v rozkladu.

V oblasti vztahů mezi manželi.

Ve vztahu rodičů k dětem a dětí k rodičům i mezi sebou.

Příčin je mnoho. Nejhlavnější příčinou rozkladu rodinných vztahů je sobectví. Sobectví nechce přijmout druhého. Dokonce nechce přijmout ani sebe sama s celou realitou lidské existence v tomto vesmíru.

Ubývá věrnosti k vlastnímu bytí. Mizí vědomí, že být sám sebou je úkolem. Ze nemám sebe v absolutním vlastnictví. Mizí vědomí, že mám povinnost přijímat sebe sama jako dar s tím vším, co bylo do mého bytí vloženo Tvůrcem i s tím, co na mne navalily předchozí generace mého rodu.

Ubývá vědomí, že přijmout sebe a být sám sebou je základní askezi života.

Příkladem statečného a jednoznačného přijetí sebe sama je nejen život bl. Zdislavy. Také život sv. Alžběty.

Když dají rodiče příklad věrnosti k vlastnímu bytí, když naučí děti z á k l a d n í a s k e z i ž i v o t a, totiž stále znovu a znovu přijímat sebe z mocného zdroje Boží vůle a s úctou k tomu, čeho se jim dostalo od Boha i od lidí, když vytvoří z rodiny prostředí, kde vládne duch pravdivosti a lásky, položí tím základ životní moudrosti, vyloučí všechnu pýchu a otevrou dveře zbožnosti. Postaví základní konstrukci k vybudování pevného charakteru, otevřou pramen radosti ze života.

Jak to vypadá v praxi?

Navštívily se dvě rodiny: v jedné byl jedináček, ve druhé čtyři děti. Ten jedináček měl množství nejmodernějších hraček. Ten nejmenší z druhé rodiny jen to, co dovolil život v rodině z jednoho platu, protože maminka byla doma u dětí. Když se při loučení zeptal otec jedináčka toho nejmenšího ze čtyř dětí: "Tak co, Jakube, jak se ti ty hračky líbily?", odpověděl: "Já jsem rád, že jsme chudí." -fk-

Drazí bratři a sestry,

chtěla bych se s vámi podělit o dojmy z poslední doby. Již rok máme svobodu, zázračně vyprošenou českou klariskou, svatou Anežkou Českou. Naše diecéze mají biskupy, máme novou teologickou fakultu v Olomouci, máme církevní školy, u nás v Brně Biskupské gymnasium s teologickou přípravkou, v níž si starší studenti mohou doplnit svou chybějící maturitu (potřebnou ke studiu teologie) a náš řád se může svobodně rozvíjet. Dívám - li se kolem sebe, nevidím u svých známých žádnou radost, vděčnost, jen strach, obavy - ze zvyšování cen, z poklesu životní úrovně, stále paniku a shánění všeho možného (hned sůl, hned cukr, hned zas prášky na praní) - stálou snahu se zabezpečit co nejlépe a co nejvíce na léta budoucí.

Pro tyto starosti nevidí dobré věci, které jsou důvodem k radosti, nemají čas se zastavit a poděkovat Bohu za dar svobody, nemohou vnímat, že kolem nich žijí i lidé nemocní, trpící, děti čekající na porozumění, vlídné slovo, potřebnou pomoc. Nemají ani čas myslet na svoji duši, uvědomit si, že třeba ještě dnes mohou být Pánem povoláni. Zde může františkánský terciář pomoci - ukázat svým životem v duchu sv. Františka v čem je pravá radost a pokoj. Vždyť naším pravým bohatstvím je jistota: mám v nebi Otce, který mě nekonečně miluje. Stará - li se o polní lilie a nebeské ptactvo, tím více se stará o mne.

Chceme jako děti Boží v duchu chudoby hledat nejprve Boží království a jako děti se zcela svěřit Božímu vedení. Bez ducha chudoby nemůže mít křesťan zcela bratrský vztah ke svým bližním, ale je otrokem sebe samého a svého majetku. Jen v duchu chudoby je možno budovat svět bratrštější a věrnější evangeliu a tím i trochu přispět k možnosti sjednocení Evropy.

To chceme svým bratřím ukazovat příkladem svého života - jeho klidným a radostným prožíváním a také v modlitbách vyprošovat, aby také pochopili.

Sestra Michaela
Brno 27.11.90

MALÝ PRINC

Pražské ÚLD "U věže" uvedlo dne 4.12.1990 premiéru hry našeho bratra Karla Makonje "Poutník hvězd". Autor textu je zároveň i režisérem celého představení, které je scénickou kompozicí na motivy života a díla francouzského spisovatele Antoina de Saint Exupéryho.

Řídící linkou této inscenace se stává příběh "Malého prince", ke kterému se připojují citace z různých Exupéryho děl (např. "Citadely", "Nočního kurýra", "Válečného pilota".) Ztvárnění hlubokého tématu, který v sobě nejen "Malý princ", ale i celé dílo Exupéryho nese, je jistě nemalým úkolem, zvláště proto, že herecký soubor, který inscenaci nastudoval, spolupracoval v tomto složení poprvé. Za vyzvednutí stojí výkon Zuzany Skalníkové v roli Malého prince.

Tato inscenace se neobjevuje na divadelních jevištích poprvé. V roce 1975 ji uvedlo divadélko "Albatros" pod názvem "Putování za žizni". Autorem textu i režisérem nebyl nikdo jiný, než opět Karel Makonj. Představení nemělo šanci na více než hrstku repríz. Bylo tehdejší režimem smeteno z divadelního života. Doba se změnila a autor i režisér Karel Makonj se stal ředitelem ÚLD "U věže". Jeho vytyčená koncepce je jistě pozoruhodná. Uvádí např. pravidelně na své scéně inscenace (či pásma) "Divadla desetiletí", které pod jeho režijním vedením nastudovává životopisy českých patronů Desetiletí duchovní obnovy.

Není tedy jistě náhodou, že jeho první inscenaci, kterou na půdě nového divadla sám režíruje, je opět kompozice z díla Exupéryho, tentokrát ve výpravě Ivana Nesvedy a s hudbou Jiřího Stivína. Odkaz tohoto ojedinělého autora oslovuje jistě dnes i každého z nás: "Má civilizace, dědička Boží, učinila lidi rovnými v člověku. Chápu původ vzájemné úcty lidí. Učenec musel prokazovat úctu i uhlíři, neboť skrze uhlíře ctil Boha, jehož vyslancem byl také uhlíř....

Chápu původ bratrství lidí. Lidé byli bratry v Bohu....

... Humanismus si uložil hlásat prvenství člověka před jednotlivcem. Humanismus hlásal víru v člověka. Ale člověk se odlišuje od lidí. Dokud se má civilizace opírala o Boha, zachraňovala pojem oběti, která vnášela Boha do srdce člověka. Humanismus zanedbal tuto základní úlohu oběti. Usiloval

zanítit člověka slovy, a ne činy. Oběť neznamena ani okleštění a pokání. Oběť je čin. Je to dar sebe sama podstatě." /Antoine de Saint Exupéry: Válečný pilot/

Vzniklo tedy představení, které použitím moderních inscenačních prostředků šíří křesťanské myšlení. Je to aktuální zvláště dnes, kdy jsou někdy pro podobné snahy voleny velmi zkostnatělé, dokonce až nepřijatelné formy.

Ivana Vostárková

Novinky z křesťanského světa.

V pralesích neumírají jen stromy

S ničením pralesů v důsledku obchodních zájmů hynou i lidé, kteří v nich žijí. Od r. 1988 zemřelo 1500 z celkového počtu 9000 brazilských indiánů kmene Yanomami v důsledku násilí, přesídlení a nemoci. To znamená, že během dvou let zahynula jedna šestina celé populace.

Z toho důvodu se začala celou záležitostí zabývat anglická charitativní organizace CAFOD, která se snaží Indiánům pomoci prosadit jejich práva, zajistit ochranu jim i pralesům, ve kterých žijí a tak zabránit této genocidě. Organizace CAFOD se obrací na všechny křesťany s žádostí o pomoc. Ačkoliv my většinou nemáme možnost poskytnout nějakou finanční pomoc, najde možná někdo cestu, jak se k úsilí CAFOD připojit. Blížší informace může poskytnout CAFOD, P.O. Box 777, London SW9 9TZ, Anglie.

Prosba o pomoc z Číny

Katolíci ze severní Číny prosí o mezinárodní podporu v úsilí o propuštění církevních představitelů, kteří byli v červenci tohoto roku uvězněni. Uvěznění 15 kněží pro "nezákonné sdružování" označují čínští katolíci za porušení lidských práv. Biskup Xie Shiguang z Mindongu a devět dalších kněží byli uvězněni 27. července při svém setkání v kostele Luojiang ve městě Fu'an. Týž den byl uvězněn biskup Huang Shoucheng a čtyři jáhni a to na různých místech. Všichni uvěznění jsou příslušníky nepovolené katolické církve, která zachovává svoji poslušnost vůči Svatému stolci. Bylo by vhodné, kdybychom proti tomuto zásahu zasílali protesty velvyslanectví ČLR v Praze. Adresa je: Velvyslanectví ČLR, Majakovského 22, 160 00 Praha 6 - Bubeneč.

Itálie

V Itálii, kde dosud není překonána obedienciální závislost SFŘ, se 23. května sešli duchovní asistenti ze všech tří prvních františkánských řádů z provincie Venezia, aby projednali společný postup. Setkání se zúčastnili rovněž zástupci SFŘ. Po živé diskusi k referátům o řeholi a generálních konstitucích a o pohledu SFŘ na duchovní asistenty, které přednesli někteří duchovní asistenti a zástupce SFŘ, proběhla živá diskuse. Na závěr se přítomní asistenti dohodli na spolupráci s cílem sjednotit SFŘ do jednotného řádu.

Vydává: ALVERNA pro Sekulární františkánský řád

Adresa redakce a administrace: Tuniská 634, 160 00 Praha 6, tel. 363 683

Šéfredaktor: Ing Jiří Tůma

Členové redakční rady: P. Fr.In. Kubíček OFM, Ivan Šimáček, Věra Eliášková, Ivana Vostárková, Ing Jiří Šenkýř

Tiskne tiskárna Saleziánského nakladatelství PORTÁL.

Registrováno MK ČR pod č. MK ČR 5 303, MIČ 47 412

Vychází s církevním schválením ministrů - provinciálů OFM, OFMCap. a OFMConv.

Cena jednoho výtisku 5,- Kčs. Distribuce vlastní.

Objednávky a veškerou korespondenci zaslejte na adresu redakce.